

Samen rondom kinderen: wat vraagt de toekomst van ons?

Hoe groeien kinderen op in een wereld die steeds sneller verandert? En wat vraagt dat van ons als ouders, professionals en andere volwassenen rondom kinderen?

Over die vragen gingen ouders en collega's onlangs met elkaar in gesprek tijdens een kampvuurgesprek op ons kindcentrum. Dit gesprek maakt deel uit van een bredere beweging binnen Blossie: van ouderbetrokkenheid naar meer verbondenheid en gedeelde verantwoordelijkheid rondom kinderen.

Wat houdt ouders en professionals bezig?

Tijdens het kampvuurgesprek werd gesproken over ontwikkelingen die kinderen dagelijks raken. Sociale media, kunstmatige intelligentie, telefoongebruik, individualisering, de snelheid van het dagelijks leven en een samenleving die soms harder lijkt te worden.

Daarbij kwam naar voren dat de verharding zich niet alleen afspeelt "ver weg", maar ook dichtbij: in de samenleving, op het wereldtoneel en soms zelfs op het schoolplein. Er lijkt minder ruimte te zijn voor elkaars zienwijze. Ook signaleren we een negatieve beeldvorming rondom vmbo, praktijkonderwijs en praktijkgericht werk, terwijl juist die vaardigheden en beroepen onmisbaar zijn – nu en in de toekomst.

We herkenden bovendien de druk van de tijd: alles gaat steeds sneller, ouders hebben vaak allebei een drukke baan en naast het gezin nog veel andere prioriteiten. Er ligt een druk op presteren en consumeren, en de vraag is hoe je daarin het evenwicht bewaart tussen je eigen principes en meegaan in de norm. Ook het gat tussen school en de maatschappij voelt groot: welke vaardigheden geven we onze kinderen mee voor een wereld die wij als volwassenen nog niet helemaal overzien – zeker nu de technologische ontwikkelingen sneller gaan dan wij kunnen bijbenen?

Dat roept vragen en zorgen op. Wat doet sociale media met vriendschappen en relaties, met de sociale en communicatieve vaardigheden van kinderen? Er is minder rechtstreeks contact en er zijn minder echte gesprekken. Welke invloed krijgt AI op de vaardigheden die kinderen nu leren en op hun toekomst? Hoe zorgen we dat basisvaardigheden, taalvaardigheid en respectvol met elkaar omgaan overeind blijven? Hoe geven we ambachten en beroepen de plek die ze verdienen? En hoe vinden we als volwassenen de balans tussen beschermen, grenzen stellen en kinderen zelf laten ervaren en fouten laten maken – zonder alles uit handen te nemen of voor hen op te lossen?

Ook de verschillen in opvoedingsstijlen tussen gezinnen waren een gespreksthema: hoe komen die verschillen de school binnen, en hoe uit dat zich als er tussen leerlingen of ouders iets speelt?

Ook spraken we over onze eigen omgeving: onze school is geen afspiegeling van de samenleving. Hoe helpen we kinderen om hun blikveld toch te vergroten? Voorzieningen in de wijk zijn verdwenen en we ontmoeten elkaar – kinderen en ouders – niet meer als vanzelfsprekend in de openbare ruimte. Juist die spontane ontmoetingen missen we.

Toen we met elkaar bespraken wat kinderen in zo'n veranderende wereld nodig hebben, kwamen heel wezenlijke dingen naar voren. Kinderen hebben volwassenen nodig die openstaan voor de ander en het andere perspectief – met respect en zonder oordeel – en die daarmee het goede voorbeeld geven. Ze verdienen de ruimte om fouten te maken en te ervaren dat niet alles meteen goed hoeft te gaan. Ze hebben volwassenen nodig die náást hen staan: die er zijn als het misgaat, die niet oplossen maar begeleiden, en die zelf het voorbeeld geven door fouten te erkennen en ervan te leren.

Van ouderbetrokkenheid naar verbondenheid

Geen ouder, professional of organisatie heeft alle antwoorden op wat kinderen in de toekomst nodig hebben. We brengen allemaal andere ervaringen en perspectieven mee en juist daarin kunnen we elkaar aanvullen. Juist in een tijd waarin de ruimte voor elkaars zienwijze kleiner lijkt te worden, willen we die ruimte wél bieden: aan kinderen, en aan elkaar.

Daarom willen we groeien naar een gemeenschap waarin ouders en professionals elkaar kennen en weten te vinden, van elkaar leren en samen verantwoordelijkheid nemen voor een omgeving waarin kinderen zich kunnen ontwikkelen. Een gemeenschap waarin we elkaar opnieuw leren ontmoeten – op thema's die uitnodigen om juist vanuit verschillen samen te leren en te versterken.

De kampvuurgesprekken op de verschillende kindcentra helpen ons om te ontdekken wat er lokaal leeft. De inzichten die daar ontstaan, verbinden we vervolgens met het grotere gesprek binnen Blosse. Daarbij kijken we niet alleen naar wat een ander of de organisatie kan doen, maar ook naar onszelf: wat kan ik vanuit mijn eigen rol bijdragen aan een omgeving waarin kinderen zich gezien, gesteund en verbonden voelen?

Tot slot

We kijken terug op een mooie avond met open en waardevolle gesprekken. De verschillende ervaringen, vragen en ideeën geven ons veel om verder over na te denken.

Op 18 november brengen we de opbrengsten van de kampvuurgesprekken op de verschillende kindcentra bij elkaar. Samen met ouders en professionals kijken we wat we herkennen, welke vragen verdere verdieping vragen en wat dit betekent voor de ontwikkeling van Blosse als geheel.

Zo bouwen we stap voor stap verder: samen denken, samen doen en samen leren rondom kinderen.